

Varga Szilárd

Lele és Lilla kalandjai a bűzös
mocsárban

Részlet a könyvből

www.energiafonat.hu

4. Kristályfa 1. (Papa meséje)

Ezen a reggelen borongós volt az idő. A sötét felhők úgy takarták el a napot, ahogy egy lyukas függöny szűri meg a fényt. A vastag tömött rétegek között időről időre mégis átjutott egy halvány sugár. Ma mindenki sokáig aludt. Ilyen napokon az ember ki sem akar kelni az ágyból. Persze akkor csak, ha nem hat és nyolc éves. Mert ebben az esetben nincs az a rossz idő, ami megállíthatná a gyermeki lendületet. Amikor a kertből csak az ablakon keresztül lehet élvezni mindent, mert a folytonos eső kellemetlen, nyálkás latyakká változtatja a játszható világot minden zugát, az ifjonti lélek hamar elunja magát. Ilyenkor minden tárgy, minden sarok játszótérre változik a lakásban. Ez az, ami az idő előrehaladtával a felnőttek idegeit egyre ziláltabbá varázsolja. Főleg akkor, ha két olyan csibészről van szó, mint Lele és Lilla. Ebéd után már majdnem elszabadult a pokol. Ám mindenki nagy szerencséjére Papa megmentette a helyzetet. Szinte észrevétlenül terelte a gyerekeket a nappaliba, ahol a kanapén ülve, egy furcsa játékba kezdett:

– Szélhámos banda! – szólította meg a gyerekeket. – Nem láttátok a botom?

A gyerekek felfigyeltek a hangsúlyra. Papa nem szokott ilyet kérdezni, csak akkor, ha folytatása is lesz. Lassan kezdtek

közeledni a kanapéhoz és közben óvatosan belementek az évődésbe.

– Melyikre gondolsz Papa? – kérdezett vissza Lele.

– Arra, amelyiken olyan sok göcsört van? – toldotta meg

Lilla.

– Igen – hangzott a rövid válasz.

– Arra, amelyik itt-ott már elkopott? – kontrázott Lele.

– Igen – ismételte magát Papa.

– Arra, amelyik tele van faragva virággal? – folytatta az évődést Lilla.

– Igen, Csillagom – lelkesedett mosolyogva Papa.

– Arra, amelyiken valami furcsa írás is van? – kérdezte szinte mellékesen Lele, de közben eszébe jutott a tündérkapu és ettől a torkában dobogott a szíve.

– Arra bizony! – vágta rá izgatottságot színlelve Papa.

– Jaaa, azt nem láttuk – mondták egyszerre a gyerekek.

– Kár – rogyott vissza a kanapéra az elkeseredés csalóka játékaival Papa. Majd, mint valami új ötlettől vezérleve pattant fel és folytatta mégis lelkesen:

– Akkor segítetek megkeresni!

Ekkor már a két gyerek, a kalandra éhes izgalommal ölelte az idős férfit. Rajongásuk szinte ledöntötte a lábáról. A kutatás a nappaliban kezdődött, aztán átterjedt lassan az egész házra. A padlástól a pincéig, bejártak minden zugot. Egyszer még benéztek Apa szájába is, de ott sem jártak sikerrel. Már kezdték volna feladni, mikor Papa a homlokára csapott és felkiáltott:

– Tudjátok, hol nem néztük?

– Neeem – hangzott kórusban a reménykedő válasz.

– Hát a helyén – nevetett döcögve Papa és már nyúlt is a szekrénybe érte.

Csodálatos botja volt. A virág és levélminták, amik díszítették, olyan vonalban követték a fa rajzolatát és formáját, mintha nem is faragva lenne, hanem egyszerűen így nőtt volna. A bot majdnem olyan magas volt, mint Papa maga. Felfelé kicsit

szélesedett, hogy a tetejére érve négy ág körülölelhessen egy gyönyörű kristályt. Ezen kívül furcsa, vonalakból álló írás is díszítette. A gyerekeknek egyből eszükbe jutott a tündérkapun látott felirat. Lilla izgatottan rá is kérdezett:

– Papa, mi van a botra írva?

– Egy mese, ami a mi ősi nyelvünkön íródott – mondta huncut mosollyal a szeme sarkában, a böcs idős férfi.

– Mondd eeel! – kérlelték együtt a kíváncsi ifjak.

– Ha leültök ide mellém, akkor elmesélem – hangzott a válasz, miközben visszatértek a nappali kanapéjához. Középen Papa, kétoldalt a mostanra elfáradt unokák helyezkedtek el mocorogva. Csodálva figyelték a botot és hallgatták a mesét. Papa pedig belekezdett:

– Valamikor nagyon régen a táltosok... – kezdte a mesét Papa, de nem jutott tovább, mert Lele egyből belekérdezett.

– Mik azok a táltosok?

– Csodálatos paripák. – adta meg a választ csillogó szemekkel Lilla.

– Nem, Csillagom – folytatta Papa. – A táltosok a mi ősi mágusaink.

A gyerekek jelentőségteljesen néztek a mágus szónál egymásra és elhatározták magukban, hogy innentől kezdve nem szólnak bele többet.

És Papa végre elkezdhette meséjét:

– Szóval, valamikor nagyon régen, a mi mágusaink együtt lélegeztek a tündérekkel. Akkor még minden mágus tisztán látta és ismerte a tündérek titkait. Aztán egy napon, a tündérek kétségbeesetten keresték fel népünk legbölcsebb varázslóját. Sokáig időztek a kerek sátorban, ahova senki nem mehetett be addig, amíg a tündér el nem hagyta a tábort. Csodálatosan szép jelenség volt. A törzs fiatal harcosai egyből mind szerelmesek lettek abba a fehér ruhás, légies tündérlányba. Ám hiába próbáltak vele szóba állni, amikor kijött az öreg mágus sátrából,

amint rájuk pillantott, azoknak elakadt a szavuk. Egyetlen pillantás elég volt ahhoz, hogy a rettenthetetlen harcosok megkukuljanak.

Aznap este a tábortűznél az öreg bölcs varázsló a szokottnál is szótlanabb volt. Egy fűszálat rágcsált órákig, miközben a tűzbe révedt. Hiába kérdezték, nem válaszolt senkinek. Aztán az idősebbek, akik már ismerték és tudtak egy keveset a mágusok dolgairól, csendre intették a többieket, hogy hagyják bölcs vezetőjüket, mert nincs most köztük, csak a teste.

Így is volt. Az öreg táltos a tűz lángjain keresztül szólította népünk bölcseit. Mint később megtudták a törzs lakói, akkor este minden törzsben így ültek a táltosok a tűz mellett. Aznap este nem kellett több fát tenni a tűzre, az mégis erősen lobogott.

Reggel aztán az idős mágus felpattant, mintha csak éppen üldögélt volna egy kicsit, aztán így szólt az egyik fiatal harcoshoz:

– Torda, kérlek, gyere velem! Úgy készülj, hogy legyen nálad három napra való a batyuban!

A fiatal harcos felállt és nagy tisztelettel fejet hajtott. Alig fertály óra elteltével megjelent a mágus sátra előtt lovával és teljes felszerelésével. Mivel nem tudott semmit arról, hogy mi lesz a dolga, teljes harci öltözéket viselt. Ám ügyelt arra is, hogy étel és ital is legyen nála bőven. Mire teljesen kibukott a nap az égre, az öreg mágus és a fiatal harcos útnak indult. Ahogy eltávolodtak a törzs szálláshelyétől biztonságos távolságba, a táltos lassan belekezdett a mondókájába.

– Torda fiam, jól figyelj rám, mert nincs sok időnk!

Míg ügettek lovaikon, az öreg táltos beszélt, a fiatal harcos pedig hallgatta. Így mentek egészen a közeli tölgyerdő mélyéig. Ott addig haladtak lovon, míg egy patakhoz értek. Ott leszálltak a lovaikról, megittatták őket, ettek, aztán gyalogosan, a lovakat száron vezetve haladtak tovább az egyre sűrűbb erdőben. Keresni kellett az utat. Beesteledett, amikor megálltak. Egy

hatalmas öreg tölgyfához értek, aminek a törzse olyan vastag volt, hogy elbújhatott volna mögötte Torda a lovával együtt. A terebélyes ágak olyan messzire nyúltak a fa törzsétől, hogy a mókusok elfáradtak, mire az odútól a faág végére értek. A táltos elővette a tarisznyáját és egy csillogó kristályt húzott elő belőle. Ezt a kristályt odaadta Tordának, akinek csak ennyit mondott:

– Rajta.

Torda egy nagy, lapos követ keresett, amire letette a kristályt, elővette a kardját és jó szemmértékkel pontosan kettéhasította. Eltette a kardját és a két darabot odaadta a táltosnak. Leültek az öreg tölgy tövébe, megvacsoráztak, majd az ősz ember megszólalt:

– Itt az idő, fiam. Ne feledd, amit mondtam! Amíg le nem jövök a fáról, ide senki és semmi nem jöhet. Torda, a neved azt jelenti, „aki marad”. Hát most meglátjuk, hogy édesapád jó nevet választott-e neked.

Kezet ráztak, aztán az idős mágus úgy mászott fel a fára, mint aki világ életében ezt csinálta. Amikor felért a fa közepéig, egy odút talált. Akkor kivette a kettéhasított kristály egyik darabját a zsebéből és azt mélyen a fa gyomrába helyezte. Átölelte a fa törzsét és egy régi-régi varázsigt mormolt. Ahogy befejezte, a fa törzséről eltűnt az odú. Nyom nélkül beforrt a seb a vén tölgy testén. Akkor a fa megmozdult. Ágai a mágus alatt összekulcsolódtak. Bölcsőt formáltak, amiben a levelek puha fekhelyül szolgáltak. A táltos lefeküdt, becsukta a szemét és elindult a lélek harcára.

Eközben Torda a fa tövében riadtan figyelte az eseményeket. Ugyan felkészítette az öreg mágus az úton idefelé, de más hallani és megint más látni, amint a természet enged egy nagy hatalmú ember akaratának.

Az első éjszaka ezek után csendesen telt. Alig mozdult az erdő. Szinte unalmas lett volna, ha valamikor éjjél után egy kóbor farkas nem zavarja meg a csendet. Torda résen volt. A halk neszeket már messziről meghallotta éles füle. Elővette az ijt és a

vesszőt belekészítette. Csak a hallására hagyatkozott, úgy követte a mozgást. A farkas orra szétnyitotta az utolsó ágakat, amik eltakarták hatalmas fejét. Egymás szemébe néztek és Torda megérezte a borzalmas hidegséget, amit a szörnyű állat magából árasztott. Ekkor már az új felajzott állapotban volt. Céloznia sem kellett, csak elengedni az ideget. Az acélhegyű vessző átsuhant a levegőben és a farkast szíven találta. Egy rándulás nélkül elterült a hatalmas vad. Torda pedig jó vadászhoz híven tovább figyelte az éjszaka neszeit. Később megkereste a tetemet és elföldelte, mielőtt a többi ragadozó szagot fogna. Ezen az estén már más nem történt.

A táltos közben révületben feküdt a fa ágainak oltalmában. Lelke elhagyta testét, hogy egy másik világban egyezkedjen, alkudozzon a világunk sorsa felől.

A következő hajnalon erős fénnel világította be a fa ágait a reggeli nap. Torda élvezte a meleget. Csendesen körbejárta a fát és megmozgatta elgémberedett tagjait. A mozgásra az erdő apró vadjai összerendeztek. Délre már feltűnt neki, hogy a madarak és a mókusok elkerülik az öreg tölgyet. Körülöttük minden fán apró mozgás jelezte az erdő lüktetését, ám az öreg tölgy halk volt és csendes. Már erősen lemenőben volt a nap, mikor egy fekete varjú, a szomszéd fáról szemet vetett a tölgyfa „kincsére”. A harcos felhúzta megint az íjat és várt, de löni már nem tudott. A szemtelen varjú nekirugaszkodott, hogy megizlelje a csendben fekvő táltost, majd meglepő dolog történt. Egy hajlékony ág úgy csapta oldalba a varjat, hogy tollait elhagyva, magas ívben repült messzire. Torda ekkor jött rá, hogy nincs egyedül a feladattal.

A délután úgy telt, hogy különböző állatok neszei járták körül a nagy fát. De hiába meresztette a szemét, nem került a látómezejébe egyetlen egy sem. Ezért egy idő után furcsa dologra figyelt fel. A zajok alapján nem mindig tudta megmondani, hogy milyen állat közeledhet, de egyre jobban érezte a veszélyt, vagy éppen a nyugalmat. Lassan kezdett kiélesednie ez az érzékelése.

Egyre tisztábban és egyre messzebről ismerte fel a közeledő szándékot. Szüksége is volt rá, mert a sötétedés beálltával a zajok egyre intenzívebbek lettek. Eközben furcsa köd jelent meg a fa ágai körül. Az erdő lehelete körbevette az öreg tölgyet és eltakarta azt „védencével” együtt. A hold ezzel ellentétben megerősödni látszott. Jótékony fényével megvilágította a ködön kívüli világot.

Lassan megváltoztak a zajok. Már nem csak talpak nesze, hanem egyre többször egyéb morgások, üvöltések is előkerültek. Jócskán elmúlhatott éjjél, mikor az első összecsapásra sor került. Torda ezt még mindig nem látta. Pontosabban nem látott mást, csak a növények imbolygását. Erősen figyelte az ütközetet, ezért későn észlelte csak a hatalmas szarvast maga mellett. Meglepődött, de a szarvas szeméből kiolvasta, hogy ezúttal harcostársak lesznek. Még fel sem ocsúdott a felismerésből, mikor a másik oldalán egy hegyi oroszlánt látott meg. A gyönyörű állat ránézett és biztatásként kivillantotta hatalmas tépőfogait. Torda egyik kezében a kardját, másikban kedvenc fokosát tartotta. Harcos volt, ezért ez volt az a pillanat, amit egészen idáig várt. A fegyverek jól ismert markolata belesimult a tenyerébe, érzékszervei kiélesedtek és a hideg nyugalom vegyült a pattanni készülő feszült izgalommal. Nem kellett sokáig várnia. Oldalról két farkas támadta meg őket. A hegyi oroszlán szinte azonnal lecsapott az egyikre. Tordának annyi ideje volt, hogy nyugtázza a helyzetet, amikor egy óriási medve robbant ki a lombok közül. Két lábon állt, mellső mancsaival veszélyesen csapkodott és pofáját eközben hatalmasra tátotta. Torda jó harcos volt ugyan, de egy ekkora vadállattal szemben az esélyei nem voltak túl előnyösek. Egészen addig, míg a szarvasbika agancsai meg nem támasztották a medve mancsait egy pillanatra. Torda ösztönösen ugrott a szarvas hátára, ahonnan fokosa jól irányzott csapásával leterítette a medvét. Ezt követően elszabadult a pokol. Farkasok, medvék, varjak támadtak több irányból. Amit szarvasok, oroszlánok és sasok fékeztek egy ember

vezetésével. Néha apró vadak is segítettek megvédeni az öreg tölgyet és időnként surrogó faágak is előkerültek. Egész éjjel tartott az ütközet. Több rohamban, kevés pihenővel. A nap első sugarai állították csak meg végérvényesen a támadók hadát. Mindkét tábor szenvedett a sebektől és a veszteségektől, de Torda úgy magasodott a hadszíntér fölé, mint egy haragvó Isten. Mire a kő felszállt, a támadók is mind eloldalogtak. Az állatok, kik a szövetségesei voltak ebben a küzdelemben, nekiálltak eltakarítani a romokat. Torda pedig leroskadt a fa tövébe. Két oroszlán mellé lépett, hogy őrizzék pihenő vezérüket. Lassan telt az idő. A nap alig haladt még feljebb a horizonton, mikor a tölgyfa ágai között megmozdult az ősz mágus. Visszatért testébe és kinyitotta a szemeit. Lemászott a fáról és az ifjúra nézve csak annyit mondott:

– Az egyezés megkötetett.

A fa ágai közül egy furcsa bot is előkerült. Amolyan szépen faragott bot, amit levelek és virágok díszítenek, tetején ágakkal közrefogott kristállyal. A mágus kézbe vette a botot, amit az öreg tölgy adott és lassan elolvasta az ősi írást rajta:

– Fa és kő alkot szövetséget, fa kristályból hoz majd békeséget.

Lovaik könnyű sebekkel úszták meg a harcot, amit az öreg mágus hamar gyógyítani tudott. Az állatok közül is ellátott minden sérültet, még az „ellenség” soraiból is. Csak utána indultak, de ezt követően már nem késlekedtek.

Egyedül az öreg táltos tudta, mit jelent a botján a varázslatos szöveg. Este újra eljött a táborukba az a csodálatos tündérlány. A táltos már várta. Tordának adta a botot és elbúcsúzott tőle:

– Torda, nagy harcos vagy, de benned megvan a mágusok tehetsége is. Menj el Bata táltoshoz, és tanulj tőle! Ezt a botot csak utódaidnak adhatod tovább. Amikor ezt megteszed, mondd el a történetünket is! Szálljon az szájról szájra!

Azzal elment a tündérral a tündérek otthonába. Többé nem látta őt senki. Torda megfogadta az öreg táltos tanácsát és

tíz év tanulás után visszatért törzséhez. Ekkor már tudta, hogy minden törzsünkben van egy ilyen bot.

Papa itt abbahagyta a mesét. A gyerekek megbabonázva figyelték minden szavát és most csak úgy tódultak fel a kérdések:

– Te is mágus vagy, Papa? – kérdezte csillogó szemmel Lilla. Ám Mama válaszolt helyette.

– Inkább egy csibész, aki bolondságokkal szédíti a fejeteket.

Ezzel aztán a mesének vége szakadt, a bot visszakerült a helyére, a gyerekek pedig már azt figyelték, hogy kisütött a nap és lassan, de biztosan elkezdte felszárítani a pocsolyákat. Azt már nem vették észre, mikor Papa Mama mellé lépett és hamiskás mosollyal nyújtott át egy gyönyörű virágot, ami kettejük érintésétől lassan nyitni kezdte a szirmait. Mint ahogy azt sem tudták, hogy a mai este egészen furcsa kalandot ígér a számukra.